

בס"ד. ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר ה'תשמ"ז.

בלתי מוגה

ונקדשתי בתוך בני ישראל גו'¹, וידועים הדרושים בזה נבלקו"ת פרשתנו² (החסידישע פרשה) ובדרושי אדמו"ר האמצעי³ והצ"צ⁴ (גם בסהמ"צ שלוש⁵) ורבתינו נשיאינו ממלאי מקומם]. דהנה נוסף לזה שמפסוק זה נלמדת המ"ע דקידוש השם⁶, הרי איתא בזהר⁷ דפקודא דא לקדשא ל' בכל יומא, שזהו החיוב לקדשו בכל יום. דענין זה נפעל גם ע"י אמירת קדוש קדוש קדוש גו' כרוך כבוד ה' ממקומו⁹ בכל יום, בהקדמה לקריאת שמע ותפלת העמידה¹⁰. ומובא ע"ז בהדרושים מה שארז"ל במס' חולין¹¹ שיש שלש כתות של מלאכי השרת שאומרות שירה בכל יום, אחת אומרת קדוש ואחת אומרת קדוש קדוש ואחת אומרת קדוש קדוש קדוש שם ענין ג' בחי' קדוש וג' הכתות שאומרים אותם, שהם ג' דרגות כעבודת ה'¹² וכו'.

אמנם בכיארור ענין זה ישנם שני סוגי ביאורים בהדרושים (שאינם שמים לב לזה, וכמדובר כמ"פ שדברים פשוטים אין איש שם על לב). דמפשטות לשון הגמ' משמע שהכת הא' אומרת פ"א קדוש והכת הב' אומרת ב"פ קדוש והכת הג' אומרת ג"פ קדוש, אמנם מהביאור בהדרושים משמע שכל כת אומרת בחי' קדוש אחר. וצריך ביאור מהו ההפרש בין ב' האופנים.

והענין הוא, דהנה מבואר בהדרושים שם¹³, דבחי' הקדוש הא' קאי על עבודת המס"ג, יחוד או"א. יחוד חו"ב, בחי' קדוש הב' קאי על לימוד התורה, ובחי' הקדוש הג' קאי על מעשה המצוות. והם ג' העמודים (הקוין) עבודה תורה וגמ"ח. ולפי זה יוצא, שכל קדוש הו"ע בפ"ע ובזמן בפני עצמו. וכמו שהוא בפשטות, דזמן¹⁴ תפלה לחוד וזמן תורה לחוד וזמן מצוות (הנהג בהם מנהג דרך ארץ¹⁵) לחוד. וכדאיתא בירושלמי¹⁶ לגבי רשב"י שהיתה תורתו אומנתו¹⁷ שהפסיק לעשות סוכה ולולב, דמזה גופא מוכח, שעשיית המצוות הו"ע בפ"ע

(7) פרשתנו (אמור) כב, לב.
 (8) ישעי' ו, ג.
 (9) יחזקאל ג, יב.
 (10) ראה טושו"ע או"ח סנט"ט ס"ג. שו"ע אדה"ז שם ס"ב. וראה פ"ע"ח שער הק"ש פ"ב.
 (11) צא, ב.
 (12) ראה לקרית שם לב, סע"ב.
 (13) לקרית שם לב, ד. לג, ד ואילך. מאמרי אדהאמ"צ שם ע' תרכט ואילך. אוה"ת שם ע' תתלד.
 (14) שבת י, א.
 (15) ברכות לה, ב.
 (16) ברכות פ"א סה"ב. שבת פ"א סה"ב.
 (17) שבת יא, א.

(1) פרשתנו (אמור) כב, לב.
 (2) לא, א ואילך. לג, ב ואילך. וראה מאמרי אדה"ז: תקס"ב (כרך א) ע' קעד ואילך. קעח ואילך. (כרך ב) ע' חכ ואילך. תככ ואילך. תכח ואילך; תקס"ג (כרך א) ע' שנה ואילך. שסו ואילך. שעד ואילך.
 (3) מאמרי אדהאמ"צ פרשתנו (ויקרא ח"ב) ע' תרכא ואילך.
 (4) אוה"ת פרשתנו (ויקרא כרך ג) ע' תתכט ואילך.
 (5) לד, א ואילך. קנג, ב ואילך. קנה, ב ואילך.
 קנט, א ואילך.
 (6) סנהדרין עד, ב. רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ה.

שצריכים להפסיק בשבילו מלימוד התורה. [וי"ל הטעם בפנימיות שאעפ"כ נק' תורתו אומנתו, משום שלימוד התורה שלו בזמן הלימוד נמשך גם בשעת מעשה המצוות, כי לימוד התורה הוא בגדר פעולה נמשכת. ועד"ז הוא גבי ר"י דהוי מצלי אחת לשלשים יום¹⁸, שתפלתו היתה בגדר פעולה נמשכת על כל השלשים יום. פירוש, שלא רק שתוצאת הפעולה היא נמשכת, אלא שהפעולה עצמה נמשכת. ודוגמא לדבר מהמבואר בכ"מ¹⁹ שמה שאין מברכין שהחיינו בכל ימי הפסח הוא משום שברכת שהחיינו שבתחלת החג נמשכת בכל ימי החג. אבל מכ"ז מובן גם שב' עבודות אלו (התורה והמעשה דרשב"י או התפלה והמעשה דר"י) הם ב' עבודות נפרדות בב' זמנים נפרדים. וכמו בימי הפסח, דאף שברכת שהחיינו נמשכת על כל הימים, הרי ישנם עוד פעולות במשך ימים אלו (כמו אכילת מצה וכו').]. דלפי זה הרי כל קדוש הר"ע בפ"ע. אבל ממה שאומרים שיש ענין שכת אחת אומרת ב"פ קדוש וכת אחת אומרת ג"פ קדוש, נמצא, שלפעמים ב' העבודות דעבודה ותורה, או גם ג' העבודות דעבודה תורה וגמ"ח, הנה כולם נעשים בכת אחת.

ויש לקשר כל זה עם עבודת רשב"י (שמחר הוא יום ההילולא שלו²⁰), דידוע הביאור בלקו"ח²¹ איך קיים רשב"י המצוות בהיותו במערה, שאז לא ה' יכול לקיים אכילת מצה וכו' בגשמיות, דאף שזהו אונס ואונס רחמנא פטרי²², מ"מ הרי כמאן דעביד לא אמרינן²³ ונמצא שחסר כו'. ומבואר בזה²⁴, שקיום המצוות שלו בהיותו במערה ה' מצוות ברוחניות. דזהו מה שנשמתו היתה בבחי' לויטן, מלשון הפעם²⁵ ילוח אישי אלי²⁶, ענין יחוד חו"ב, ענין המס"נ, ולכן ה' מספיק אצלו או קיום המצוות ברוחניות.

והנה לכאורה יש להבין אמאי לא קיים אז המצוות בגשמיות ע"י נס, דה' יכול להעשות לו נס שיהיו אצלו מצות וסוכה וכו'. וכמו באליהו שהלך בכח האכילה ההיא מ' יום²⁷ כו', שגם זה הוא הנס, ועד"ז נעשה לו עוד נס, שהעורבים הביאו לו לחם²⁸ מבית אחאב²⁹ [ולהעיר שגם זה הוא דבר פלא, שהלחם שהביאו לאליהו ה' מבית אחאב דוקא, ואכ"מ³⁰]. ובפרט שאצל רשב"י ה' נס בנוגע לאכילתו ושתייתו, שנעשה לו נס ונכרא לו עץ של חרוכים וגם יצא מעיין מים חיים וכו'³¹ [ויש אומרים שעדיין ישנו המעיין או המשכו וכן האילן או המשכו בפקיעין בארץ הקודש], וא"כ מדוע לא נעשה לו נס עבור קיום כל המצוות

(23) ירושלמי קידושין פ"ג ה"ב.
 (24) לקו"ח שם. מאמרי אדה"ז שם.
 (25) יצא כט. לד.
 (26) לקו"ח שם, ב. מאמרי אדה"ז שם.
 (27) מ"א יט. ה.
 (28) שם יז. ד. ו.
 (29) סנהדרין ק"ג, א. חולין ה. א.
 (30) וראה מפרשי הש"ס שם.
 (31) שבת לג. ב.

(18) ר"ה בסופה. רבינו יונה לר"ף ברכות ח. א.
 (ד"ה אלא כינו עמודי).
 (19) ראה סוכה מז. א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט הכ"ג. שו"ע אדה"ז אר"ח סתכ"ט סי"ב.
 (20) ראה זח"ג רצו, ב. ועוד.
 (21) ר"פ שמיני יח. א ואילן. וראה גם מאמרי אדה"ז על מאדול"ע' קמר ואילן.
 (22) ב"ק כח. ב.

בגשמיות. אך זה מובן מהמבואר במ"א³², שקיום המצוות בגשמיות צ"ל דוקא ע"פ טבע הגשמיות, כידוע סיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר³³ ע"ד הנהגת אדמו"ר הזקן בהיותו במאסר, שרצה או לקדש הלבנה בהיותו בסירה בנהר, ולא רצה הגוי שהנהיג הסירה לעצרה, ואז עצר אדה"ז את הסירה (בדרך נס), ואח"כ ביקש מהגוי שיעצרנה בעצמו כו' ואז קידש הלבנה בישוב הדעת וכו' המתאים לקידוש הלבנה שהוא הקבלת פני אבינו שבשמים, ומבואר הטעם³⁴ שביקשו אח"כ לעצור הסירה, כי קיום המצוות צ"ל ע"פ טבע הגשמיות דוקא. ולכן לא הי' זה אצל רשב"י.

ויש לקשר זה גם עם ימי ספירת העומר, דקרבן העומר צ"ל ממושבותיכם דוקא, כמש"נ³⁵ כי תבואו אל הארץ גו' והבאתם את עומר גו', ועד שיש שאלה בגמרא³⁶ אם חטים שירדו בעבים כשרים לשתי הלחם משום דכתיב בהו ממושבותיכם³⁷, ולא רק כשהחטים נעשו בעבים ע"י נס³⁸ אלא גם אם ירדו בעבים היינו שהובאו ממקום אחר³⁹, דמכל זה מובן, שהעבודה דמושבותיכם מורה על עבודה מלמטה דוקא⁴⁰. וי"ל שזהו גם תוכן עבודת ספירת העומר, וספרתם לכם ממחרת השבת גו' שבע שבתות תמימות תהיינה, שתוכן העבודה הוא העל"י מלמטה למעלה⁴¹ ע"פ טבע, בתחלה יום אחד, ואח"כ שני ימים, וכן הלאה עד שבע שבתות תמימות תהיינה.

ומכל זה מובן, דעיקר העבודה צ"ל ע"פ טבע ובגשמיות דוקא, ולכן קיום המצוות דרשב"י במערה לא הי' בכחי' מעשה מצוות בגשמיות, אלא עבודה רוחנית דכחי' ליתן.

ועפ"ז י"ל, שבעבודת רשב"י היו ב' אופני עבודה. דבהיותו במערה, הרי מכיון שכל עבודתו היתה ברוחניות, הי' אפ"ל אצלו התכללות כל ג' העמודים⁴² דתורה עבודה וגמ"ח, מכיון שבכולם היתה עבודתו באופן רלויתן, ע"ד ענין המס"נ, דגם התורה והמצוות שלו בהיותו במערה היו באופן דמס"נ וכו', בחדר⁴³ קטירא אתקטרנא ב"י כו'. וזהו ע"ד הענין מה שכת אחת אומרת קדוש קדוש קדוש. משא"כ בצאתו מן המערה, שאז מעשה המצוות שלו ולימוד התורה שלו היו צ"ל בגשמיות בפשטות, ולכן אז הרי זמן תפלה לחוד וזמן תורה לחוד וכו'.

והנה כשם שהי' ברשב"י כמו כן נמשך ענין זה בכל ישראל, שיש זמנים שצ"ל העבודה בג' הקוים באופן שהם כלולים זה מזה, ויש זמנים

(38) ראה תוד"ה חטיף שירדו בעבים – מנחות שם.

(39) ראה פרש"י ותוס' שם.

(40) ראה גם לקו"ת שלח מא. ב. שם, רע"ג.

(41) ראה לקו"ת פרשתנו לו. ב ואל"ך. שם

במדבר י. א ואל"ך. ובכ"מ.

(42) אבות פ"א מ"ב.

(43) זח"ג רפת, א (אדר"ו).

(32) ראה לקו"ש ח"ה ע' 80 ואל"ך. וש"נ.

(33) לקו"ד ח"ד תשנב. ב.

(34) שם תשנב. א.

(35) פרשתנו (אמור) כג. י. משנה מנחות פג. ב.

רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז ה"ה. ועוד.

(36) מנחות סט. ב.

(37) פרשתנו שם, יז. משנה מנחות שם. רמב"ם

שם פ"ח ה"ב.

שהעבודה צ"ל בכל קו בפ"ע. וענין זה נמשך בפרט בזמן זה, ערב ל"ג בעומר, אשר בל"ג בעומר נמשך ענינו של רשב"י⁴⁴ ומתגלה למטה ופועל⁴⁵ ישועות בקרב הארץ⁴⁶, עד שנקרא יום שמחתו⁴⁷ של רשב"י. וע"י העבודה ככל זה באים לקיום מ"ש בהתחלת הפרשה הבאה, כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה⁴⁸, שש שנים תזרע שדך וגו'⁴⁹, בפשטות, במהרה כימינו ממש.

46 אגה"ק סכ"ז-כח.
 47 שער הכוונות ענין ספה"ע ורוש יב. פע"ח
 שער ספה"ע פ"ז. ועוד.
 48 בהר כה, ב.
 49 שם, ג.

44 ראה סידור עם דא"ח שער הל"ג בעומר דש.
 כג. ד"ה להבין ענין הילולא דרשב"י במאמרי
 אדה"ז תקסד (ע' קא ואילך); מאמרי אדהאמ"צ
 ויקרא ח"ב ע' תרסו ואילך. ד"ה הנ"ל תרנ"ד. ועוד.
 45 תהלים ער. יב.